

Det Anarkistiska Biblioteket

Egoistisk kärlek

N.

N.
Egoistisk kärlek
April 2016

Publicerades ursprungligen i Upprorsbladet nummer 11, april 2016.

sv.theanarchistlibrary.org

April 2016

Min älskare är en malström av egoism. Deras passioner är skoningslöse vågor som kastar mig omkring på ett ocean av njutning och smärte; än leksjukt, än på dödligt allvar. Jag är en hämningslös egoist jag med... Jag bitar, jag kämpar, jag smeker; för min egen njutning. Och vi ler ett blasfemisk skratt. Vi ler åt familjen; vi ler åt all moralitet: religiös, borgerlig, revolutionär; vi ler åt dem som nervöst stängslar in varandras begär för att de fruktar livets poesi; vi ler och frigör våra onda passioner, spottande i ansiktet på all moralitet och syndfullt krossande varje kärleks-ikon.

Jag vill inte ha några regler i mina relationer. Det är absurd att tänka sig att vi skulle begränsa varan i kärlekens namn. En gör endast upp regler om det som en fruktar. Jag fruktar inte min älskares frihet, jag begär den! Deras möjlighet att utveckla sin individualitet och deras otyglade vilja är vad som drar mig till dem. Det vore enbart patetisk att kräva att de skulle uppge sin egen vilje för 'min skull', för en abstrakt ide om ren och singular kärlek. Och vore jag att ställa ett sådant krav, då skulle det inte enbart skada min älskare, men också jag själv, för jag begär min egen frihet lika mycket som jag begär min älskares. Att kräva eftergifter av en älskare betyder slutet på en kärleksrelation och början på en relation av ömsesidig utnyttjning och förödmjukelse.

Varför känner vi ett behov för att begränsa varan i kärlekens namn? För att vi fruktar vad som kunna hända om varje persons begär och fria vilja släppas loss, överlämnande varje litet socialt fängelse som vi har byggt? Säkerligen en skrämmande utsikt för ett samhälle funderat på en ruttan moral som främjar privat egendom, helig kärlek, monogami och familjen...

Och den ondsinta anarkisten ler åt allt det; jag ler och jag bryr mig inte om de sårade känslor hos dem som vill begränsa mig för att de säger att de älskar mig. För passionerad och otyglad kärlek er lika grym som revolten, eftersom båda har som mål att transformera livet och förstöra allt som står i vägen för det.

När jag älskar någon, då er det fullständigheten i deras varelse som drar mig till dem. Om jag skulle bedja dem uppge sin egen viljes väg för att endast jag skal njuta av deras person, då er allt som är kvar endast en idol av dem som jag kan dyrka, för personens helhet har delvist undertryckts av min svartsjuka. Och med vilket mål? Även om min ide om kärlek skulle överensstämma med att svartsjukt dyrka en ikon, då skulle min osäkerhet ändå äta upp mig inifrån. För faktum är att där inte finns något sätt - annat än konstant övervakning eller inspärning - att säkra att min älskare inte älskar någon annan än jag. Då föredrar jag kärleken bland starke egoister som inte uppger en millimeter av sin egen vilje...

Men eftersom det som de flesta kallar kärlek endast är en sorglig reaktion på deras skräck för att vara ensamme, så finns det ett ömsesidigt avtal om att begränsa varan som kallas 'paret'... Denna romantiske konstellation säkerställer att extreme medel sällan behöver användas, genom att skapa och reproducera ett komplext mönster av tröst, avhängighet, skull, manipulation och vana som lämnar litet eller inget utrymme för flykt. På det viset är paret som samhället: Ingen är verkligen nöjd, men endast få vågar öppen revolt eller kastar sig in i det okända mörker som finns utanför.

Och jag pratar inte om polyamori eller något annat system för relationer. Jag pratar om fri kärlek. Om frånvaron av regler och begränsningar från våra liv inkluderande våra kärleksrelationer. Om anarki.